

МИРКО ВУКОВИЋ

ДОМ*

* Од онога цито сам заиекао на
пустиу острву на које сам након
бродолома досио саградио сам себи дом,
џлаву да заклоним...

БЛАГОСЛОВ

Ова самцитина,
ова имина...
Ницита не џониам,
ником не смеиам.
Свикнуи на куи свој
сјеновии,
срећан, у бии
(и збиљски!),
ко језик змијски осјеиљив,
ћуиљив...
Ова самцитина,
ова имина;
блаџослов.

*Лахор са Хорива
у свом клонућу чућу;*

*дројко је срце,
живој̄и – дивој̄и и јад.*

Челинац, 11. 2. 2004

КО ПУШКА О КЛИН

*На почин,
ко пушка о клин,
ноћас.
Сам,
и кереће среће.
Твој зрачак,
који ће мрачак
да расвијејли?
У ходу разроком,
дрхћавим кроком,
крачах, и знах –
да додах још дах
само
све би се сруцило;
од карј̄и осула кула.
На почин.
Ко пушка о клин.
Уз муку,
на срце руку,
али научиш најзад:
Блебеј̄и
слуцаће свијеј̄и –
мудре никада.*

Челинац, 24. 7. 2004

КО ПОСЛЕ КИШЕ

*Да дуца природице,
ко после кише,*

да сване,
да не пробудиш се –
заноћив жив.

Безљудица –
саме сјене без лица
свуда.

Зблануи,
осуи нуи,
ужаснуи и овај иуи,
у људе,
у Јуде,
уиразно гледаш.

Нико ме мио
(никад ниси ни био!);
ни себи сличнима –
ни њима!

Челинац, Свети Игњатије Богоносац, 2006

БЕЗДНО

Куд год погледам – бездан.

На крају
снови нас издају
неизосиавно;
сласоси, љејоша,
сваки иривид живоша
варљив.

Куд год погледам – бездан,
и све ми,
већ поодавно,
равно.

Не ииражим
(не лежи
једном невежи
шаинси ва да рашчворује!);

не ӣражим –
јер не би
себе у себи
ӣронацао.

Челинац, 26. 11. 2006

ОСЛУШКИВАЊЕ

С вечера
ӣужна ӣе мизера звера
сколи.
Твоје су расјелине.
Твоје су ӣмине.

Фрижидер,
ил друџа звер нека,
замамно у мраку режи,
ӣрежи
ӣокреӣ ӣвој сваки.

У доба злуво,
ӣреӣворен у уво,
ӣи схваӣац, ӣиак:
кад фијук корбача
бол, сав, надјача
осӣане музика само.

А кице ӣо олуку ӣуку
и звони,
ӣеби саобразно –
ӣразно!

Челинац, Томиндан, 2004